

La vida d'en Manuel

«Aquesta crisi potser ens farà adonar, de forma més generalitzada, que el problema és, precisament, el sistema»

En Manuel es lleva cada dia i, després de fumar-se la cigarreta es pren un cafè mentre mira la gent que passa. Normalment és aviat, cap a les vuit, i els vianants van a ritme àgil. Tot seguit en Manuel aireja una mica el nòrdic i fa el llit. Bé, en realitat no és un llit. Són capes de cartó gruixut de què fan servir a les construccions. Però ell estira cada dia les robes amb què es tapa a les nits.

El cafè el pren calent perquè passa la nit en un racó de la façana de l'edifici on hi ha un centre religiós que dona esmorzars al matí. Fa lleig de dir però sempre que passo i ell no hi és, veure el "llit" fet i la roba endreçada em desmunta per dins. Hi ha quelcom de dignificant en la seva rutina que trenca els esquemes mentals dels qui no sabem què és no tenir un sostre sota el qual viure.

No diré dels qui som privilegiats. Tenir habitatge digne no és un privilegi. És un dret. L'Organització de les Nacions Unides reconeix el dret a l'habitatge com un dels drets fonamentals dels éssers humans. Com ja hem dit anteriorment en aquest diari, els drets fonamentals no són privilegis ni assegurin privilegis. No vol dir que tothom hagi de tenir un habitatge de quatre habitacions i vistes al mar. No s'aspira a tant. Els drets bàsics reconeixen les condicions mínimes que tota persona en el món ha de tenir per viure amb dignitat. Entre les materials estan l'accés a un sostre digne, a una alimentació i aigua segures i a una educació o feina bàsiques.

En els països rics cada vegada hi ha més persones pobres i, fins i tot aquelles que tenim feines veiem minvar la capacitat dels nostres sous. El que abans es considerava classe mitjana avui en dia ha de destinar una part molt important dels seus ingressos a pagar l'habitatge i viure més precàriament i, l'abans anomenada classe treballadora o classe baixa, avui protagonitza desnonaments, situacions de risc i vulnerabilitats. Doncs encara hi ha més estrats socials. Totes aquelles persones que no són classe treballadora en tant que no poden accedir a les feines més bàsiques o precàries sinó que malviuen d'ocupacions variades.

No tenen feina, es dediquen a diferents tasques que poden produir alguns ingressos però sense cap mena de seguretat. Així sobreviuen en condicions vergonyoses milers de persones en situació irregular, migrades, sense sostre o persones de comunitats nòmades. No són part del sistema. No compten. No les veiem sinó ens molesten?. Són els marges d'una estructura tensada i a punt de rebentar. Aquesta setmana han mort tres persones en una nau industrial a Badalona.

Ben segur que n'ha mort alguna més en alguna altra nau industrial d'alguna altra localitat catalana. Tenim un problema molt greu i profund i l'hem d'encarar amb solucions conjuntes. Les grans empreses, les fortunes, les classes benestants han de posar la seva, també. Les institucions públiques no arriben a tot i les desigualtats només fan que créixer. Aquesta crisi potser ens farà adonar, de forma més generalitzada, que el problema és, precisament, el sistema.